

[Hans Rasmussen.]

62 kr. om året pr. medlem, så er det rigtigt, men jeg tror ikke, at bidraget på de 62 kr. holder — vi kan lige så godt tale åbent ud om tingene. Når vi har været i stand til hidtil at føre det igennem, er det, fordi vor formue successive er faldet med 10 mill. kr., og vi skal vel ikke angribes, fordi vi på et vist tidspunkt har sammensparet midler til imødegåelse af en arbejdsledighed, som eventuelt grundet på konjunkturerne kunne påføres os udefra? Jeg tror, at denne konsolideringspolitik, som også støttes stærkt af arbejdsdirektøren, bør vi fortsætte med, især i det øjeblik vi kan se, at der er mulighed for en endelig ordning, for vi ved ikke, hvad vi en skønne dag kan komme ud for.

Lovforslaget tilgodeser efter min mening forskellige problemers løsning. Det giver kasserne muligheder for at arbejde videre, det betyder en forenkling af administrationen derved, at hovedforsikringen og fortsættelseskasserne slås sammen, og det betyder — hvad man altså har lagt mindre vægt på — at administrationsudgifterne skal bæres af kasserne.

Når man nu vil arbejde hen imod en rent konstruktiv arbejdsløshedslovgivning, skulle man så ikke være gået et skridt videre og have sagt: det skal ikke alene være arbejderne, der ad frivillighedens vej påtager sig omkostningerne, det bør være alle lønmodtagere, der pålægges en eller anden afgift? Om det er tilrådeligt at gå den vej, ved jeg ikke; jeg har ikke fået gennemtænkt problemet helt; men så meget ved jeg i hvert fald, at det er ikke tilrådeligt for nærværende at bringe staten ind som formidler. Med det tilhørsforhold, der består mellem medlemmerne og deres tillidsmænd, kan en formidling mellem arbejdsløshedskasserne bedre klares af dem, end den ville kunne, hvis vi proppede en masse embedsmænd ind i maskineriet med de udgifter og meget andet, det kunne medføre. Når kasserne skal bære administrationsudgifterne, er det en belastning, som også må fremhæves.

Den ordning, man efterhånden er ved at arbejde sig frem til, ligner meget stærkt den, de har i Sverige, hvor tilskud ydes i forhold til den udbetalte understøttelse. Ifølge rapporter, vi har fået fra svensk side,

hviler ordningen dér i et ganske anderledes roligt leje, end ordningen her i landet hidtil har gjort.

Måske vil den højtærede socialminister og andre i regeringen på et eller andet tidspunkt mene, at vi ikke kan slutte et kommissionsarbejde med det, der er foregået i den arbejdsløshedskommission, som nu har siddet i mange år. Det er tænkeligt, at vi skal operere videre med problemerne; måske bliver en ny kommission nedsat, og måske kan vi så efterhånden, hvis vi viser større ihærdighed, frembringe den helhedsløsning for arbejdsløshedskasserne, som også vi tilsigter. Men jeg tror ikke, det kan ske på den måde, der er omtalt af enkelte ærede medlemmer i dag, nemlig gennem en almindelig udligning, for en sådan kan ikke gennemføres. Jeg er enig med det ærede medlem hr. Alfred Jensen i, at man ikke kan slå kasserne sammen, således at medlemmerne inden for én kasse skal betale kontingent uden at have indflydelse på administrationen af en anden kasse. Det er utopi. Det kan ikke nytte at gå videre ad den vej. Skulle der imidlertid være vilje dertil i det høje ting, kan jeg på arbejdsløshedskassernes vegne sige, at vi ikke har noget imod endnu en gang at kulegrave problemet. Den øjeblikkelige situation skal imidlertid klares, og det kan ske gennem dette lovforslag.

Socialministeren (Bomholt): Jeg takker for en sagligt argumenterende forhandling.

Der har været rettet kritik imod enkelte punkter. Man har omtalt kommissionen af 1953. Jeg burde måske knytte et par bemærkninger til foretælsen.

Det var et forslag fra socialdemokratisk side om støtte til kasserne — et forslag, der afvistes fra konservativ side — som førte til nedsættelsen af kommissionen. I de første 3½ år blev der kun holdt ét møde pr. år, og der fremkom intet konstruktivt forslag fra den daværende ærede formand. Jeg ved ikke af, at der i det hele taget blev tilrettelagt nogen arbejdsplan. Der skal således ikke rettes bebrejdelser mod det ærede medlem hr. Lorentzen for hastværk.

Hvis en kommission sidder i mere end et par år uden at afgive betænkning eller lægge op til en betænkning, er dens muligheder i reglen begrænset til et minimum —